

[Dahl.]

Jeg forstaar heller ikke Venstres Stilling i denne Sag. Vi hører Gang paa Gang Venstre gøre gældende, at Staten skal ikke have med alting at gøre; Socialdemokraterne vil, siger man, tage alt ind under Statsmagten, det er den store Bebrejdelse, som vi navnlig i Øjeblikket hører meget stærkt fremhævet fra Venstres Side. Men her er et Omraade, hvor Socialdemokratiet i alt Fald vil være meget villig til at unddrage Statsmagten Indflydelse. Det religiøse, det, der angaar Bekendelsen, Troen og den Slags Ting hører ikke under Statsmagtens Omraade, men under et andet Omraade, de religiøse Samfunds Omraade. Men her stiller Venstre sig fuldkommen afvisende, her faar det en inderlig Kærlighed til Statsmagtens Formynderskab, Statsmagtens Autorisation af Bekendelse, Tro o. s. v. Derfor haaber jeg, at Venstre her vil ændre Signaler og de Radikale med, saa at vi kan komme til en indgaaende Drøftelse af disse Spørgsmaal, og saa at vi, som Forslagsstilleren har sagt, kan faa Drøftelsen under de forhaandenværende rolige Forhold.

Jeg hører, at Venstre ikke vil foreslaa Udvalg. Jeg mener ogsaa, at det er unødvendigt, Sagen er blevet saa stærkt debatteret i de foregaaende Aar, at jeg ikke skal have noget imod, at Lovforslaget ikke henvises til et Udvalg. Og skulde det igen vise sig, at det ikke kan vedtages i dette høje Ting, har vi Tid til at vente; dette Udvalg løber ikke fra os.

Gunnar Fog-Petersen: Med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder, Udvalgets Sammensætning og dets Mulighed for at kunne udrede det Spørgsmaal, der her er Tale om, tilfredsstillende, kan jeg henholde mig til, hvad jeg har udtalt ved tidligere Lejligheder, naar denne Sag har været til Behandling her i Tinget.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Inger Gautier Schmit) og ligeledes det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) mente, at der var saa stor en Forskel mellem det socialdemokratiske Synspunkt og det konservative Folkepartis Betragtninger i denne Sag. Jeg tror ikke, det beror paa nogen Tilfældighed, at de to Partier har fundet hinanden og skiftes til at fremsætte dette Lovforslag her i Tinget. Der er ret beset en meget nøje Forbindelse mellem de to Partiers Synspunkter. Naar det nemlig fra Socialdemokratiets Side hævdes, at man ved Adskillelsen af Stat og Kirke indenfor de Rammer, som den nuværende Grundlov

muliggør, tænker paa at lade hele den religiøse Side af Sagen overgaa til Menighederne, men lade Staten fremdeles være den, der har hele Magten, ogsaa den udøvende Magt, med Hensyn til Brugen af Kirker og med Hensyn til Skatteudskrivning og Fordeling af Midlerne, og naar man fra Socialdemokratiets Side mener, at de kirkelige Samfund da maa danne en Forfatning, en Organisation, som altsaa paa den ene Side kan overtage Ledelsen af den religiøse Side af Sagen og paa den anden Side træde i Forhandling med Staten om Fordelingen af de Midler, som udskrives ved Skatter, og Brugen af Kirkerne, og naar man saa sammenholder dette med det konservative Folkepartis Ønske om at faa skabt en Kirkeforfatning, hvis Organer forhandler med Statsmagten om Skatternes Udskrivning og Brugen af Kirkerne saavel som om Ledelsen af Kirkens indre Forhold, saa er Forskellen kun yderst ringe. Jeg forstaar derfor meget godt, at de to Partier har kunnet finde hinanden i en fælles Bestræbelse for at faa et Forslag som dette og med et Udvalg sammensat som her foreslaaet fremmet her i Tinget. Jeg kan imidlertid ikke fra mit Partis Synspunkt ønske en saadan Udvikling fremmet. Jeg tror, at den vil føre til mindre aandelig Frihed indenfor Folkekirken, at den vil føre til Spændetrøjebestemmelser og Ensartethed og blot gøre den Forskel, at medens nu en væsentlig Magt ligger i den konfessionsløse Rigsdags Haand — Rigsdagen, som er udgaaet af hele Befolkningen —, saa vil vi i Fremtiden, hvis disse Tanker fremmes, faa den lagt ind i et Kirkestyre, der let har Tilbøjelighed til at blive snæversynet og ufrisindet, en Hindring for al Vækst og Udvikling paa dette Omraade.

Af denne Grund kan jeg altsaa ikke tiltræde Lovforslaget. Men jeg kan det heller ikke af en anden Grund. Jeg kan aldeles ikke erkende, at der i Befolkningen er et voksende Krav om at faa denne Sag fremmet; jeg tror tværtimod, at der i Befolkningen er en aftagende Interesse for Sagen. Den blusser op ved enkelte Lejligheder, som f. Eks. da Spørgsmaalet om Pastor Rørdam var fremme, men den falder hen igen, og en kirkepolitisk Situation, for ikke at tale om en kirkepolitisk Krise, som en fantasifuld Biskop skulde have faaet Øje paa, er der aldeles ikke Tale om i Øjeblikket. Der er jo Fred og Ro, man kunde maaske sige Mangel paa Interesse over det hele, i de Spørgsmaal, dette Lovforslag beskæftiger sig med. Det radikale Venstres Ønsker gaar